

מעילה ב. (תחילת המסכת) עד ג. (ש 3 מהסוף)

ביאורי מושגים
פיגול – קרבן שבמהלך אחת מארבע העבודות החשובות (שחיטה, קבלה, הולכה וזריקה) חשב העובד לבצע את העבודות הבאות של הקרבן מחוץ לזמן או למקום הראוי.
'מרצה לפיגולו' – קרבן שנשחט במחשבת פיגול אין להמשיך בהקרבתו. אם בכל זאת זרקו את דמו זריקת הדם 'מכשירה' את הקרבן להיות קרבן מפוגל.
(קרבן שנשחט במחשבת פיגול לא מוגדר כפיגול עד שלא יתבצעו בו ארבע העבודות הקריטיות)
חטאות המתות – חטאות שלא יכולות ליקרב לא נפדות (גם אם נפל בהם מום). לכן מכניסים אותם למקום סגור ומרעיבים אותן למוות.

משנה

הפקעה מידי מעילה:

1. אם הפסול היה אחרי שהבהמה הותרה לכהנים – אין מעילה, דוגמאות: לנה, נטמאה, יצאה ממקומה.

2. אם הפסול היה מבלי שהבהמה הותרה לכהנים – יש מעילה. דוגמאות: שחט או קיבל (קדשי קודשים) בדרום, שחט או קיבל בלילה, פיגל חוץ למקומו או חוץ לזמנו, קיבלו או זרקו כהנים פסולים את דמה.

ככל שהפסול יותר חריף
 כך סביר יותר שאין בו
 מעילה,

בכל מקרה מהמקרים
 המובאים במשנה יש
 פסול ייחודי.
 ולכן יש חידוש בכך שיש
 בו מעילה.

קרבן שנפסל בפסול שגם
אם יעלה על המזבח ירד -
אין בו מעילה.

לכן רבה סובר שבמקרה
 שבו שחט/קיבל בדרום יש
מעילה רק מדרבנן

רבה: כאן ר"ש
מודה שירדו

רב יוסף: גם כאן
סובר ר"ש שלא
ירדו

מה סובר ר"ש בנוגע
 לקדשי קודשים
שנעשו בדרום ועלו
 על המזבח?

קרבן שנשחט בלילה
ועלה על המזבח:
ר' יהודה – ירד!
ר' שמעון – לא ירד.

הנחתו של רבה מבוססת על
 קביעתו של ר' יוחנן:

עולא בשם ר' יוחנן: 'קדשים
שמתו יצאו מהתורה מידי
מעילה' – משמע שמדרבנן יש
בהם מעילה.

נפ"מ בין מעילה
 מהתורה למעילה
 מדרבנן: חיוב חומש

גזרת ה'מעילה מדרבנן'
 קיימת רק במקום שבו
 חוששים שאנשים יהנו
 בבהמה.

בחטאות המתות (עיין ביאור
 מושגים) אין חשש כזה ולכן
אין מעילה גם מדרבנן.

שיטתו של רבה נדחתה

הדחיה (מבוססת על צירוף של צמשניות!):
 1. **משנה א'**: קרבן עוף שמלקו שלא במקומו
 – לא מטמא בגדים בבית הבליעה,

2. **משנה ב'**: כל מה שלא מטמא בגדים –
 פסולו היה בקודש,

3. **משנה ג'**: כל שהיה פסולו בקודש –
 אם עלה לא ירד!!!

מכאן שקרבן עוף (וכנ"ל גם קרבן בהמה)
 שנעשה חוץ למקומו אם עלה לא ירד!

